

סרן אמיתי גרנות ז"ל, קצין שריון שהתארס עם אהובתו רק לפני שבועיים נהרג במלחמה.

אביו, הרב תמיר גרנות סיפר לי שאמיתי היה מגיע הביתה מהצבא, מניח את הנשק ומיד ניגש לנגן על פסנתר. אצבעות שריונר סדוקות ומלאות גריז היו לו, אך גם עדינות ורגישות עימן ניגן על פסנתר. קצת כמו דוד המלך, שהיה לוחם ומנגן. קצת כמו כל העם המיוחד שלנו, שמלא ברוח, אך גם יודע להילחם על חייו ומולדתו כשהוא נדרש לכך.

הדברים שהוריו אמרו לי ולמנחמים הרבים, נדמה שיש ערך שישמעו בכל בית ישראל: אנא תצאו מפה עם כאב אבל בלי חולשה, הם ביקשו. הכאב על האובדן, תיאר הרב גרנות, מגיע עד שמים, אך אין חולשה. אנחנו יודעים על מה ולמען מי אנחנו נלחמים. גם אמיתי ז"ל ידע זאת היטב כשיצא לחזית.

מדי ערב שבת, היה מברך הרב תמיר, כמו אבות רבים בישראל, את ילדיו סביב שולחן השבת. את ילדיו שלא היו בבית, אולי בשירותם הצבאי, היה מדמיין ומברך מרחוק.

בהלוויתו של אמיתי ז"ל, כשההורים, האחים והאחיות עמדו בוכיים מול הארון, הוא שוב בירך כל ילד ואז עמד מול הארון וביקש לברך גם את אמיתי. אבל. ואז האיש המיוחד הזה עם הרוח הגדולה, ביקש לברך דרך בנו המת, את כל חיילי עם ישראל, שישובו לשלום אל הוריהם.

עם הברכה הזו, עם הכאב העמוק של אב שאיבד את בנו אבל גם עם הכוח להילחם על דרכנו, חיבק אותי חזק חזק הרב תמיר.

יהי זכרו של אמיתי וכלל הנופלים - ברוך.

